

[Wilhelm]

politiet ikke kan anføre noget, der bare ligner et bevis, så skal der frikendes. Det kan ikke nytte noget at anføre dette som et eksempel på, at man må have en hæleriparagraf.

I det andet eksempel blev den pågældende person faktisk dømt, men det var for en helt perifer handling, der intet havde med bagmandsvirksomhed at gøre.

Det tredje eksempel, Volmer Nissen nævner, er det eneste, der ville være ændret ved denne nye lov. Det er det eneste, hvor man kunne sige, at den pågældende ikke kunne rammes efter gældende lov, men måske ville kunne rammes efter denne nye lov. Til gengæld må man sige, at der ikke er tale om bagmænd. Der er tale om personer, der drypper lidt på, efter at de har gjort en beskeden vennetjeneste i sagen. Andet og mere var det ikke.

I det fjerde eksempel, han nævner – andre er der altså ikke – blev den pågældende faktisk dømt. Man kan måske sige, at domstolene dér strakte loven temmelig langt, og det kan domstolene måske blive fri for, når de nu har en anden paragraf at gå efter.

Det er det belæg, man har for denne narkohæleriparagraf. For mig at se ligner det altså en rituel handling. Der er hysteri omkring de her ting. Der er krav fra politiet, som ikke rigtig kan stille noget op imod det, hvilket vel er forståeligt, for hvad kan et politi stille op over for en lovovertrædelseskategori, hvor sælger og køber er enige om at omgå loven, hvor ingen af dem føler sig snydt i første omgang, men de har en fælles interesse i at omgå loven? Det kan man erfaringsmæssigt ikke, det viser al forbudspolitik at man ikke kan. Det kan kun bekæmpes ved at bekæmpe årsagerne til den efterspørgsel, der er. Men politiet bliver selvfølgelig frustreret, når det ikke rigtig kan stille noget op, og så kræver det nye paragraffer og nye ting, og så kommer det altså her og bliver imødekommet af tinget med en rituel handling, som sandsynligvis overhovedet ikke vil virke i retning af at ramme bagmændene.

Jeg skal anstændigvis sige, at Volmer Nissen dog har så megen realitetssans i behold, at han slutter sin artikel med at skrive, at han ikke deler de optimistiske forventninger om, at en sådan ny lovregel vil kunne fange bagmænd. Han siger:

»Vor erfaring tyder mest på, at de, som vi ved det nødvendige supplement til lovgivning-

gen er i stand til at drage til ansvar for deres handlinger, er personer hørende til narkohandlerens omgangskreds eller kurerer.«

Andet og mere er det ikke efter Volmer Nissens opfattelse. Ikke desto mindre siger ministeren, at dette ikke er for at ramme nogle små fisk, det er for at ramme bagmænd, og ikke desto mindre siger politidirektøren, i modstrid med sin egen juridiske narkochefs vurdering, at dette vil hjælpe til at ramme bagmænd.

Vi tror ikke på det, og hovedgrunden til, at vi stemmer for dette forslag – det må jeg sige rent ud – er, at vi ikke vil stå model til de beskyldninger, vi ved der vil komme, og som vi ikke har en levende chance for at sejle op imod, beskyldninger for, at vi dækker over narkohandlere og ting og sager. Lad det så stå sin prøve, nu har vi udtalt vores skepsis. Vi stemmer for dette lovforslag, men vi tror ikke en døjt på det, og vi vil forlange, at erfaringerne med denne lov bliver løbende forelagt retsudvalget. Vi vil vide, hvad det nu er for sager, man får fat i: er det de små fisk eller er det bagmændene?

I den sammenhæng vil jeg godt sige, at jeg tror, vi bliver nødt til at vurdere hele dette problem om igen og meget grundigt på baggrund af de ting, der er kommet frem på det sidste. Bl. a. hævder amtssocialinspektør Lars Lundgaard, at det egentlige antal virkeligt afhængige narkomaner her i landet er helt nede på 4.000, og andre siger, at det nok er for lavt, men realistisk vel ikke er mere end 6.000–8.000. Det er galt nok, det er selvfølgelig et problem, men lad os se på, hvordan det tackles.

Justitsministeren har for nylig oplyst, at antallet af tiltaler for grov narkotikakriminalitet er vokset meget, meget stærkt i de seneste år, så man nu er oppe på 1.600 om året. Ja men hvad er det så for folk, man har fat i? Kan det være bagmænd? 1.600 om året til at dække et marked, der består af måske 4.000 eller – hvis vi bruger de mere pessimistiske tal – 6.000–8.000 narkomaner her i landet! Det vil sige, at hver af dem, man knalder ind, har forsynet gennemsnitligt 3–5 narkomaner. Det er ikke bagmænd, man har fat i med denne lovgivning. Det er rituelle handlinger. Vi kan blive ved, og vi kan blive ved, man kan knalde 3.200 ind i stedet for de 1.600; det fører bare til, at priserne selvfølgelig bliver højere, for behovet er der stadig